

KAPITOLA 12

DENISDOR
Vynálezce
bleskosvodu Prokop
Diviš někdy před
rokem 1753 sestrojil
mimořádný hudební
nástroj, řečený Denis
d'Or čili „Zlatý Diviš“.
Měl 14 klaviatur
vyluzujících přes
150 různých harmonií.
Jeho 790 strun
vedlo elektřinu
nasávanou salonním
bleskosvodem,
takže Denis d'Or byl
první elektrofonický
nástroj na světě.
Hrát na něj nebylo
snadné – už proto,
že „zvláštním
zařízením dostal
hráč ránu, kdykoliv
se Divišovi zachtělo“,
zato však uměl
napodobit harfu,
klavír, lesní roh, fagot,
klarinet a jiné. Denis
d'Or vzbudil svého
času nadšení a rozruch
v celé Evropě,
po Divišově smrti však
skončil ve dvorním
muzeu ve Vídni,
odkud byl zašantročen
neznámo kam.

PO NĚKOLIKA SKOCÍCH PŘISTANOU NA LUCERNĚ HLAVNÍ VĚŽE Národního muzea. Pérák loktem vymáčkne okénko a ke hromosvodu uváže lano, po němž se spustí dovnitř.

Půda Národního muzea je opravdu zajímavé místo. Pod krajkovím ohromných trámů krovu, obalených krunýři prachu, stojí tu předměty tak mimořádné, že se nehodily do žádné ze sbírek, a proto je sem vědci odsunuli k věčnému zapomenutí.

A tak teď Pérák s Jitkou míjejí úplnou kostru kentaura, stojící na ozdobném podstavci, hnáty spojené zlatými drátky. Dále *machynku* Jana Ámose Komenského, opravdové perpetuum mobile, kdysi zabrzděné dřevěným kolíkem, který však uhnul, takže stroj se nyní nerušeně otáčí. Dále monstrum několika srostlých klavírů, z nichž trčí železný strom... Jen skutečný znalec v něm pozná *Denis d'Or* Prokopa Diviše. Dále 11 krabic s hlavami českých Pánů a pánů, popravených roku 1621. Ukřížovanou mandragoru. Samolet poháněný zvětšovacími skly. A kdovíco ještě se tu povaluje...

Pérák s Jitkou si těch divů valně nevšímají, rychle sejdou po úzkých točitých schodech a vystoupí tajnými dvířky z boku sochy Jana Husa v sále Pantheonu, přímo za zády hlídače, který se tu houpe ze špiček na paty a přísně zahlíží do všech stran. Pérák si s ním chvílku hraje, opatrně prohmatává rukama vzduch těsně za hranicí hlídačova zorného úhlu, nakonec ho to přestane bavit a prostě mu zezadu poklepe na rameno:

„Dobrý muži, hledáme glóbus Prahy.“

Hlídač sebou samým leknutím škubne, až mu modrá čepice se štítkem málem spadne z hlavy. Narovná si ji tedy a přísně se ptá:

„U svatýho rohatýho, kde jste se tu vzali?“